

## Arrest

nr. 59 057 van 31 maart 2011  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM loco advocaat S. BUYSSE en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas van verzoekster als volgt:

*“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetseense origine.*

*U huwde in 1994 met M.K.(...) (O.V. 6.440.204). U woonde samen met uw man en kinderen in het dorp Yandi, nabij Achkhoy-Martan in Tsjetsjenië.*

*Sinds 1993 werkte u als verpleegster. In 1998 en 1999 werkte u voor een bepaalde tijd voor de Britse NGO ‘Halo Trust’, die zich bezighield met ontminningsoperaties in Tsjetsjenië. Tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië werkte u als verpleegster in een medische post in Yandi, een onderafdeling van het Districtsziekenhuis van Achkhoy-Martan.*

*Op 1 mei 2009 werd u in de vroege ochtend gearresteerd, toen militairen uw huis binnenvielen. U herkende één van deze mannen als zijnde Sergey, een agent van de FSB die u een jaar*

voordien gevraagd had om informatie door te geven, mochten rebellen zich voor verzorging komen aanbieden in het ziekenhuis.

U werd meegenomen naar het kantoor van de FSB in Achoi-Martan waar men u ervan beschuldigde hulp aan rebellen te hebben verleend. U werd ervan beticht de rebel A.A.(...), een familielid van uw man, voedsel en medische verzorging te hebben geboden. U had deze persoon echter nooit ontmoet. U vermoedt dat het incident op 21 april 2009, waarbij rebellen u gevraagd hadden een gewonde rebel te verzorgen, hier iets mee te maken had. Bovendien zei de FSB dat u geleerd had om bommen te maken, omdat u vroeger voor de Britse NGO 'Halo Trust' had gewerkt. Uw reispaspoort werd ingehouden.

U werd diezelfde dag nog tegen de avond vrijgelaten. Toen u buiten kwam, stonden uw man, uw kinderen en tientallen dorpsgenoten u op te wachten. U vernam dat uw dorpsgenoten en collega's van het ziekenhuis aanbevelingsbrieven hadden geschreven waarin ze ontkenden dat u iets met rebellen te maken had.

In de periode vanaf uw vrijlating op 1 mei 2009 tot aan uw vertrek op 11 mei 2009 dook u onder bij verschillende familieleden in Grozny.

Terwijl u in de ochtend van 11 mei 2009 Tsjetsjenië verliet, werd uw man diezelfde dag door de FSB gearresteerd. Hij werd meegenomen naar het bureau, waar hij werd geslagen en ondervraagd over uw activiteiten en mogelijke banden met rebellen. Op 12 mei 2009 werd uw man terug vrijgelaten. Hij bracht twee dagen in het ziekenhuis door en dook nadien onder bij familieleden.

U vertrok op 11 mei 2009 uit Tsjetsjenië en ging naar Nalchik in Kabardino-Balkarië. Na een week kwamen uw kinderen u vervoegen.

Op 29 mei 2009 vertrok u samen met uw drie jongste kinderen (uw oudste zoon bleef bij uw man) naar Brest in Wit-Rusland.

Vanuit Brest reisde u op 31 mei 2009 naar België.

U kwam aan in België op 2 juni 2009 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

Op 15 augustus 2009 vertrok uw man samen met uw oudste zoon uit Tsjetsjenië.

Zij kwamen aan in België op 24 augustus 2009 en vroegen de volgende dag asiel aan.

In België hoorde u van uw schoonfamilie dat men in Tsjetsjenië nog op zoek was naar u. Uw schoonouders hadden enkele malen bezoek gekregen van personen die naar u vroegen. Uw schoonouders ontvingen ook een convocatie die aan u was gericht, maar zij hebben dit document niet bewaard. “

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

## 1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt.

De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest vervolging door de autoriteiten in de Russische Federatie.

U en uw echtgenoot zouden vervolgd zijn door de FSB, die u ervan beschuldigde hulp te hebben geboden aan de rebellen. U denkt dat het incident op 21 april 2009, waarbij u door rebellen om hulp werd gevraagd, hier misschien aan de basis van ligt.

Bovendien beschuldigt de FSB u ervan dat u door uw werk voor de Britse NGO 'Halo Trust', een organisatie die zich bezighield met ontmijningsoperaties in Tsjetsjenië, geleerd hebt om bommen te vervaardigen, wat van u een terrorist zou maken.

Het Commissariaat-generaal meent echter dat uw asielaanvraag niet geloofwaardig is.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat uw verklaringen worden tegengesproken door objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier (cf. 'Antwoorddocument 2010-053w').

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat uw bewering als zou u op 1 mei 2009 gearresteerd zijn door de FSB en dezelfde dag door tussenkomst van de dorpingen van Yandi zijn vrijgelaten, wordt tegengesproken door objectieve informatie.

Om uw verhaal te verifiëren nam het Commissariaat-generaal contact op met een lokale mensenrechtenorganisatie in Tsjetsjenië.

Deze organisatie stelde een onderzoek in in het dorp Yandi waar u woonde en waar u als verpleegster zou gewerkt hebben in de lokale medische post.

Volgens uw verklaringen zou u op 1 mei 2009 in uw huis gearresteerd zijn door de FSB. Dezelfde avond zou u door aanbevelingsbrieven geschreven door het hoofd van de lokale administratie en de imam van de plaatselijke moskee en als gevolg van de massale tussenkomst van dorpsgenoten zijn vrijgelaten uit het FSB kantoor in Achkhoy-Martan (CGVS, p. 14).

Uit het onderzoek van de mensenrechtenorganisatie bleek echter dat er in 2009 geen enkele vrouw uit het dorp Yandi werd ontvoerd of gearresteerd. Geen enkele van de dorpingen die werden bevraagd kon zich dergelijk incident herinneren, noch het feit dat een bevrijdingsactie in het getouw zou zijn gezet.

Gezien Yandi een klein dorp is en gezien de weinige medewerkers van de medische post in het dorp bij iedereen gekend zijn, kan dus met zekerheid worden gesteld dat de door u beschreven incidenten niet hebben plaatsgevonden.

Het Commissariaat-generaal kan geen geloof hechten aan uw bewering als zou u op 1 mei 2009 zijn gearresteerd door de FSB, waarna u zou zijn vrijgelaten door massale tussenkomst van dorpingen.

Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u door de FSB in 2009 gearresteerd en beschuldigd zijn van terroristische activiteiten, omwille van uw vroeger werk bij de NGO Halo Trust.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er zich eind 2003 of begin 2004 wel een soortgelijk incident heeft voorgedaan in Yandi.

Een meisje uit het dorp, Z.M.K.(...), werd samen met een niet nader genoemde man opgepakt. Het hoofd van de lokale administratie en de imam van de plaatselijke moskee werden ingeschakeld en de inwoners van het dorp zetten een meeting op om het meisje vrij te krijgen. Als gevolg van deze actie werd het meisje vrijgelaten. Zij kent geen enkel probleem met de autoriteiten. De zus van dit meisje werkte tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog als verpleegster in de medische post in Yandi. In die hoedanigheid verzorgde zij strijders van het Tsjetsjeense verzet.

Zij kwam om in 1996 toen de wagen waarin zij zat werd beschoten.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd door uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot, M.K.(...) (O.V. 6.440.204).

Zo is het zeer opmerkelijk dat u op 11 juni 2009 tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal niet had vermeld dat uw echtgenoot op 11 mei 2009 omwille van uw problemen door de FSB zou zijn gearresteerd (Vragenlijst DVZ 11/06/2009; Verklaring DVZ 11/06/2009), hoewel u hier reeds voor uw komst naar België van op de hoogte was (CGVS, p. 17).

U verklaarde toen enkel dat uw man samen met uw oudste zoon in Nalchik verbleef (Verklaring DVZ, nr. 15-16).

Gevraagd naar de reden waarom u dit belangrijke voorval niet had gemeld, vertelde u dat men u dit niet had gevraagd (CGVS, p. 17).

Het is echter weinig waarschijnlijk dat indien uw man werkelijk door de FSB zou zijn gearresteerd en gefolterd, u hier geen spontane melding van zou hebben gemaakt.

Het gegeven dat uw man omwille van uw problemen ernstige vervolgingsfeiten zou hebben meegemaakt, is immers een cruciaal element in uw asielrelaas.

Het lijkt dat ook onwaarschijnlijk dat u een dergelijk belangrijk incident zomaar zou vergeten te vermelden bij uw asielaanvraag.

Vervolgens moet er gewezen worden op het feit dat het gedrag van uw man, nádat hij op 11 mei 2009 zou zijn gearresteerd, niet in overeenstemming is met jullie bewering dat jullie in Tsjetsjenië zouden worden vervolgd.

Hoewel u beweert dat uw man omwille van uw problemen wordt vervolgd, had uw man voor zijn vertrek uit Tsjetsjenië op 15 augustus 2009 meermaals contact met de autoriteiten zonder dat hij daarbij problemen kende.

Zo verklaarde uw man dat hij op 25 juni 2009 zijn binnenlands paspoort is gaan ophalen bij de FSB, nadat de FSB zelf had gebeld dat hij zijn paspoort terug kon krijgen (CGVS M.(...), p. 5). Uw man verklaarde dat hij hierbij geen problemen ondervond en dat de FSB ook helemaal geen vragen stelde over u (CGVS M.(...), p. 6). Verder ging uw man op 23 juni 2009 een nieuw rijbewijs halen bij de politie, hoewel hij nochtans verklaarde dat hij zich in Tsjetsjenië gedeisd moest houden uit vrees voor de politie (CGVS M. (...), p. 6).

*De vaststelling dat uw man herhaaldelijk contact had met de autoriteiten, meer bepaald met de FSB en de politie, en dat hij hierbij geen problemen kende, vormt een verdere bevestiging dat de vrees voor vervolging die jullie beweren te kennen niet geloofwaardig is.*

*Bovendien moet er gewezen worden op het feit dat noch u noch uw man op de hoogte blijken te zijn van de afwikkeling van jullie problemen in Tsjetsjenië.*

*Zo weten jullie niet of jullie momenteel officieel opgespoord worden in Tsjetsjenië (CGVS, p. 21; CGVS M.(...), p. 12).*

*Dit is opmerkelijk, gezien u stelt dat u een familielid hebt die als rechercheur bij de politie werkt. U legde bij het Commissariaat-generaal zelfs een attest voor om te bewijzen dat deze persoon effectief bij de recherche van de politie werkt (cf. document in bijlage). Langs deze weg zou u dus kunnen weten of u al dan niet officieel opgespoord wordt, zeker gezien het net deze persoon was die u op 11 mei 2009 liet weten dat het voor u te gevaarlijk was om nog in Tsjetsjenië te blijven (CGVS, p. 10).*

*De vaststelling dat jullie niet kunnen zeggen of jullie al dan niet opgespoord worden, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie relaas nog verder.*

*Uw bewering dat u zich hierover niet informeerde omdat u toch al in België verbleef, is geen afdoende reden voor deze onwetendheid. Van iemand die zijn land moet verlaten omwille van bepaalde vervolgingsfeiten kan immers verwacht worden dat die persoon blijk geeft van een interesse in het verdere verloop van de persoonlijke situatie in het thuisland.*

*Wat betreft jullie bewering dat de autoriteiten nog zouden informeren bij uw schoonouders naar uw verblijfplaats, moet opmerkt worden dat jullie verklaringen hieromtrent niet alleen vaag maar ook tegenstrijdig lijken.*

*U stelt dat jullie in september 2009 voor het eerst vernamen dat ze nog kwamen informeren (CGVS, p. 21), terwijl uw man stelt dat jullie dit pas in december 2009 of februari 2010 vernamen (CGVS M.(...), p. 12).*

*Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen.*

*De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt.*

*Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.*

*Uw binnenlands paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen ondersteunen de identiteit van u en uw kinderen, die in deze beslissing niet worden betwist. Uw diploma, uw werkboekje en uw militair boekje staven uw beroepsactiviteit als verpleegster, maar kunnen gezien bovenstaande vaststellingen uw geloofwaardigheid niet herstellen. Het attest toont louter aan dat uw familielid bij de politie zou werken, maar kan uw asielrelaas verder niet ondersteunen.*

*Het Commissariaat-generaal oordeelt op basis van bovenstaande vaststellingen dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.*

*Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenoot, M.K.(...) (O.V. 6.440.204), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen."*

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift van 15 oktober 2010 om haar zaak te laten behandelen door de algemene vergadering van de Raad. Zij laat gelden dat "er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers". Verzoekster staat deze bewering met informatie afkomstig van de website [www.senate.be](http://www.senate.be) en meent dat zij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt in de zin van artikel 13 EVRM.

2.2. Krachtens artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980 kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

De vraag van verzoekster kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

### 3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 15 oktober 2010 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Zij roept ook een manifeste beoordelingsfout in.

Verzoekster geeft een korte theoretische uiteenzetting weer aangaande de aangevoerde schendingen en stelt niet akkoord te gaan met de verwerping van haar asielaanvraag.

Verzoekster merkt vooreerst op dat het feit dat zij voor de Britse NGO "Halo Trust" werkt niet wordt betwist. Zij verklaart dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal onderhevig was aan stress en aan vermoeidheid; dat zij daardoor niet helder kon denken en aldus geen coherent verhaal kon brengen.

Voorts stelt verzoekster dat de bestreden beslissing ontdaan is van alle redelijkheid nu een wezenlijk element van het asielrelaas van verzoekster, meer bepaald haar arrestatie door de FSB, op geen enkele manier onderzocht werd.

Verzoekster argumenteert dat zij een gedetailleerd relaas heeft gebracht over haar arrestatie door de FSB en de omstandigheden waarin deze heeft plaatsgevonden. Zij voert aan dat het relaas van haar en haar echtgenoot zowel wat betreft haar arrestatie, als in zake het binnenvallen van rebellen in hun huis overeenstemt tot in de kleine details.

Vervolgens merkt verzoekster op dat de commissaris-generaal erkent dat er in Tsjetsjenië nog steeds problemen zijn in zake mensenrechtenschendingen die omschreven worden als zijnde divers van aard en gericht qua karakter. Zij besluit dan ook dat haar vrees voor vervolging gegrond is.

Wat betreft de bijgebrachte documenten, meer bepaald: haar huwelijksakte, geboorteakte, militair boekje, kopie werkboekje en geboorteakten van de kinderen, een attest inzake de werkzaamheid bij de politie van een familielid, merkt zij op dat de authenticiteit van deze documenten door de commissaris-generaal niet wordt betwist.

Het motief van de bestreden beslissing dat zij tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte van het feit dat haar echtgenoot op 11 mei 2009 omwille van haar problemen door de FSB gearresteerd was, kan volgens verzoekster niet aanvaard worden gelet op het individueel karakter van haar asielaanvraag. Zij is van mening dat zij enkel haar individuele problematiek dient te schetsen aangezien haar echtgenoot ook een asielaanvraag had ingediend en hierover ook individueel werd gehoord.

Aangaande de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster niet op de hoogte is van het feit of zij al dan niet officieel wordt opgespoord in Tsjetsjenië, laat zij gelden dat zij tijdens haar verhoor verklaarde dat zij nog twee à drie maal heeft geïnformeerd over haar problemen bij familie in Tsjetsjenië. Zij vernam telefonisch dat haar familie een convocatie had ontvangen, maar verklaart dat de familie deze heeft weggegooid daar haar familie het belang ervan voor de asielprocedure niet inzag. Verzoekster benadrukt dat zij er terecht van uit gaat dat de situatie in haar land van herkomst geenszins veilig is en haar leven aldaar in gevaar is.

Zij verklaart dat zij niet actief om informatie heeft gevraagd omdat zij er van overtuigd is dat zij door haar familie zal worden ingelicht indien de toestand het voor haar toelaat om terug te keren.

Verzoekster haalt in dit verband het standpunt aan van de commissaris-generaal, dat stelt dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en er zich nog steeds verscheidene problemen voordoen op het vlak van mensenrechten, en dat van het UNHCR van 7 april 2009 “Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien” waaruit zou blijken dat er geen binnenlands vluchtalternatief voorhanden is.

Ook verwijst verzoekster naar de *“wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*. Zij verwijst ook naar *“Subject related briefing ‘Russische Federatie/Tsjetsjenië: veiligheidssituatie in Tsjetsjenië.’”*

Omtrent de *“Halo trust”* laat zij gelden dat er meerdere Tsjetsjenen naar Europa zijn gevlucht omwille van hun werk voor deze organisatie; zij somt enkele namen op.

Omtrent de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, laat verzoekster gelden dat de dorpelingen van Yandi bang zijn voor arrestaties en aanvallen door de FSB in hun dorp en deze daarom over het incident van 1 mei 2009 niets durfden te vertellen.

Zij voegt hier tweemaal aan toe dat in het jaar 2010 er twee jongens ontvoerd zijn geworden en in de gevangenis gezet.

Verzoekster verklaart ook de broer van haar echtgenoot regelmatig wordt lastig gevallen door de plaatselijke ordediensten en dat de gsm nummers van de familieleden door de autoriteiten worden beluisterd.

Aangaand het incident van eind 2003 of 2004 merkt verzoekster op dat de gegevens waarover de commissaris-generaal beschikt, niet correct zijn daar er vermeld staat in de bestreden beslissing dat dit incident plaats heeft gevonden in de maand april 2002.

Verzoekster verklaart dat zij nog altijd schrik heeft om alle incidenten te vertellen aan de Belgische autoriteiten.

Verder laat zij gelden dat haar echtgenoot zich persoonlijk had aangeboden bij de FSB om zijn paspoort terug te krijgen, om de FSB te overtuigen dat hij geen terrorist is en om te vermijden dat er verdere problemen zouden zijn voor zijn vader en zijn zoon. Verzoekster benadrukt dat indien hij dit niet zou gedaan hebben, ze hem verder als potentieel terrorist zouden beschouwen en hem zouden proberen op te sporen. Wat het rijbewijs betreft verklaart verzoekster dat dit ook door de schoonbroer kon worden afgehaald en het daarenboven om een vervangingsdocument ging. Tot slot stelt verzoekster dat het feit dat ze beschuldigd werden van terroristen, niet officieel werd vastgesteld door de FSB.

Voorts verwijst zij naar een rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA) dat cijfers bevat omtrent de percentages van erkenning van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van asielzoekers afkomstig uit de Russische Federatie. Zij somt ook cijfers uit Oostenrijk en Polen op stelt dat daartegenover de *“standaardmotivatie (sic)”* staat van de commissaris-generaal.

Aangaande het Cedoca-rapport, laat zij gelden dat de bronnen wel relevant zijn maar dat het document op zich veel ruimte laat voor interpretatie voor hen die de asielaanvragen moeten beoordelen. Zij haalt de eerste zin van het document aan *“Sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd”* (zie het verzoekschrift, p. 11) en voegt hieraan toe dat deze zin gevolgd zou moeten worden door een *“maar niet ten goede van de burgerbevolking”*, dit om volgens haar *“duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse”*.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal zich enkel op *“achterhaalde rapporten”* baseert en *“vergeet te kijken naar het journaal”* (zie het verzoekschrift p. 10), maar citeert enkele regels verder toch uit dit Cedoca-rapport om te staven dat er nog altijd sprake is van gefabriceerde beschuldigingen.

Verder laat verzoekster gelden dat er een angstige sfeer heerst in Tsjetsjenië waardoor geen of zeer moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie aldaar en verwijst naar een rapport van 2008 van Gannushkina van 2008 en naar een artikel van 31 maart 2009 van Lokshina.

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal oordeelde, na te zijn door de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig te noemen is. Zij stelt dat *“daarom hoort het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te controleren of de verwerende partij geen fout begaat door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt”* (zie het verzoekschrift, p. 10). Zij vervolgt dat *“de Europese richtlijn is ook daarom ingevoerd in het Belgisch recht”* en beweert dat deze richtlijn niet wordt

toegepast voor etnisch Tsjetsjenen, “in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen” (zie het verzoekschrift, p. 10).

Verzoekster verwijst ten slotte nog naar “recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”(zie het verzoekschrift, p. 10).

Zij drukt in haar verzoekschrift ook een foto (Belga) af van een vrouwengezicht naast enkele rozen. Zij vraagt dat van haar de vluchtelingenstatus erkend wordt. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. De Raad merkt op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoekster niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending betreft van artikel 15 sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, wijst de Raad er op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoekster hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor twee verhoren, dat zij tijdens deze verhoren de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het verhoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, kan een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 3.5.

3.6 De Raad merkt vooreerst op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat het relaas van verzoekster niet geloofwaardig is. Het verwijzen naar de verwarde antwoorden op specifieke vragen is geen dienstig verweer daar er redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven zo deze gebeurtenis zich werkelijk heeft voorgedaan. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekster noch tijdens, noch na het gehoor gewag gemaakt heeft gemaakt van stress of vermoeidheid. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan verzoekster haar bewering in het verzoekschrift dat stress en vermoeidheid haar ervan weerhield om coherent verhaal te brengen.

Verder laat de Raad gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de beweerde arrestatie van verzoekster door de FSB heeft onderzocht. De commissaris-generaal stelt uitdrukkelijk in de bestreden beslissing dat haar verklaringen getoetst werden aan objectieve informatie en eveneens informatie verkregen door een medewerker van mensenrechtenorganisatie die verbonden is met de lokale medewerkers van deze organisatie. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier en hieruit blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal de verklaring van verzoekster is nagegaan hij en aldus zorgvuldig heeft onderzocht of verzoekster door haar werk bij de Britse NGO 'Halo Trust' werd gearresteerd door de FSB op 1 mei 2009 en daarna werd vrijgelaten door massale tussenkomst van dorpsgenoten. Uit deze informatie blijkt dat er geen enkele vrouw uit het dorp Yandi werd ontvoerd in 2009. Verzoekster gaat geenszins in op dit motief. De Raad acht het verweer van verzoekster niet dienstig.

Op basis van de informatie dat feitelijke grondslag vindt in het administratief dossier stelt de Raad dan ook vast dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaringen van verzoekster omtrent haar arrestatie die zou hebben plaats gevonden op 1 mei 2009.

Het feit dat er twee jongens uit dorp werden ontvoerd; dat haar schoonbroer wordt lastig gevallen door de plaatselijke ordediensten; dat gsm nummers van familieleden door de autoriteiten worden zijn loutere beweringen die geen afbreuk doen aan de voormelde vaststelling dat de geloofwaardigheid van de verklaring van verzoekster dat zij ontvoerd werd door de FSB gelet op haar medewerking bij de Britse NGO Halo ondermijnd wordt door de objectieve en tevens lokale informatie die de commissaris-generaal heeft verkregen.



Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat eind 2003 of begin 2004 er zich een soortgelijk incident heeft plaatsgevonden. Het is toch wel merkwaardig dat soortgelijk incident eenmalig heeft plaats gevonden in het verleden in hetzelfde geboortedorp van verzoekster waarbij een vrouwelijke dorpsbewoner eveneens door tussenkomst van de mensen van het dorp is vrijgelaten. Verzoekster betwist ook niet dat dergelijk incident heeft plaatsgevonden daar zij opmerkt dat de tweede persoon die toen opgepakt werd met Z.K.(...), A.A.(...), en zij duidelijk op de hoogte is van dit incident. Ongeacht de bewering van verzoekster vindt het weergegeven tijdstip van dit incident zoals weergegeven in de bestreden beslissing, eind 2003 of begin 2004, feitelijke grondslag in het administratief dossier. Het exacte tijdstip is niet van belang. De Raad acht het niet geloofwaardig dat dergelijk incident zich tweemaal zou hebben voorgedaan eveneens op dezelfde plaats en in exact dezelfde omstandigheden en verzoekster hiervan duidelijk op de hoogte is.

De loutere stelling dat verzoekster en haar man een gedetailleerd relaas hebben weergegeven overtuigt de Raad evenmin. Verzoekster toont hiermee geenszins de geloofwaardigheid aan van haar relaas.

Verzoekster stelt verder dat de authenticiteit van deze documenten niet wordt betwist. De Raad verwijst naar de bestreden beslissing waarin duidelijk wordt gesteld dat de neergelegde documenten haar identiteit staven en haar werkzaamheden als verpleegster, maar dat dit document niet aantoonde dat zij door haar werk voor de Briste NGO Halo Trust gearresteerd werd op 1 mei 2009 en werd vrijgelaten door tussenkomst van mensen van het dorp Yandi en nadien veel problemen heeft ondervonden met de FSB. De Raad deelt de mening van de commissaris-generaal en verzoekster gaat bovendien volledig voorbij aan de betreffende motivering van de commissaris-generaal. Dit wordt niet betwist door de commissaris-generaal en dit argument is dan ook niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Voorts benadrukt de Raad dat de vaststelling dat de commissaris-generaal erkent dat er in Tsjetsjenië nog steeds verschillende problemen zijn inzake mensenrechtenschendingen die divers van aard zijn en gericht qua karakter, geenszins aantoonde dat het asielrelaas van verzoekster alsnog geloofwaardig zou zijn. Het komt aan verzoekster toe om persoonlijke en geïndividualiseerde elementen aan te brengen om haar asielrelaas te staven. Het verwijzen naar een algemene situatie van een land van herkomst volstaat evenwel niet om aan te tonen dat er in casu sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien haalt de commissaris-generaal dit louter aan in het licht van de nood aan een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming omdat de situatie al daar veranderd is maar toch complex is.

De argumentatie van verzoekster dat zij tijdens het interview bij DVZ geen gewag maakte van het feit dat haar echtgenoot op 11 mei 2009 omwille van haar problemen door de FSB zou gearresteerd zijn omdat zij de mening toegedaan is dat zij enkel en alleen haar individuele problematiek diende te schetsen overtuigt de Raad geenszins. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat op elke kandidaat-vluchteling de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. Waar zij verder poogt te vergoelijken dat zij bang was om alle incidenten te vertellen kan de Raad niet overtuigen. Bovendien is het verzoekster zelf die, inderdaad, spontaan op eigen initiatief alsnog verklaarde tijdens het interview bij de commissaris-generaal dat haar man werd gearresteerd (verhoorverslag pagina 10), terwijl in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent niets terug te vinden is.

Het gegeven dat verzoekster dergelijk essentieel element niet heeft vermeld, tast uiteraard de geloofwaardigheid aan van de verklaring van verzoekster. De argumentatie van verzoekster overtuigt de Raad geenszins.

Wat betreft het motief dat verzoekster niet op de hoogte is van de afwikkeling van de problemen van verzoekster en de verklaringen die verzoekster stelt in haar verzoekschrift, dient de Raad wederom op te merken dat verzoekster niet verder in gaat op de concrete motivering van de bestreden beslissing, laat staan deze betwist. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat het opmerkelijk is dat verzoekster niet op de hoogte is van haar problemen, te meer zij een document neerlegt dat aantoonde dat er een familielid werkzaam is bij de politie en zij over deze persoon verklaarde dat hij haar had gewaarschuwd dat het te gevaarlijk was geworden om nog in Tsjetsjenië te blijven. Het is dan ook niet

onredelijk om te stellen dat verzoekster via dit familielid op de hoogte kon worden gebracht van de problemen van haar problemen.

De loutere stelling van verzoekster dat zij meent dat haar leven in gevaar is en zij in de veronderstelling is dat indien de situatie veilig is haar familieleden haar wel zullen verwittigen overtuigt de Raad geenszins. De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoekster wijzen op een gebrek aan interesse bij verzoekster en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar vrees voor vervolging.

De Raad laat eveneens gelden dat het onderdeel van verzoekster aangaande het motief dat de echtgenoot van verzoekster meermaals contact had met de autoriteiten zonder daarbij problemen te kennen een nogal merkwaardige redenering is. Het feit dat de echtgenoot van verzoekster hem persoonlijk zou hebben aangeboden om aan te tonen dat hij geen terrorist valt niet te rijmen met de ernst van de beweerde vrees voor vervolging en is dus allerm minst ongeloofwaardig. Indien de echtgenoot van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft is het uiteraard zeer ongeloofwaardig dat hij zich vrijwillig zou aanmelden bij de politiediensten, te meer verzoekster eveneens stelt dat de broer van haar echtgenoot evengoed het rijbewijs had kunnen ophalen. De Raad ziet verder niet in hoe het gegeven dat het om vervangingsrijbewijs zou gaan relevant kan zijn. Bovendien verklaarde de echtgenoot van verzoekster zelf dat het om een rijbewijs zou gaan. (verhoorverslag echtgenoot verzoekster pagina 6).

Het argument van verzoekster *“dat er geen officiële informatie is terug te vinden omtrent de officiële opsporing aangezien het niet was vastgesteld door de FSB dat verzoekster een terrorist was”* (verzoekschrift pagina 10) doet geen afbreuk aan de bovenstaand vaststelling. Het komt aan verzoekster toe om met concrete argumenten de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en zij blijft hiervan in gebreke.

De Raad benadrukt verder dat elk asioldossier individueel dient behandeld te worden, rekening houdend met de specifieke elementen van het dossier. De motieven in de bestreden beslissing zijn duidelijk, concreet en betrokken op de individuele situatie van verzoekster; een verwijzing naar asielstatistieken uit Frankrijk kan daaraan geen afbreuk doen evenmin als een verwijzing naar rechtspraak die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft.

De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatiebronnen opgenomen zijn in het administratief dossier. De commissaris-generaal heeft zich gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

Verzoekster beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de tegenstelbaarheid van de door de verweerder gehanteerde bronnen, waarmee zij evenwel niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weerleggen.

Zo betreft haar stelling dat *“de eerste zin”* uit het rapport *“Subject related briefing - veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* gevolgd moet worden door *“maar niet ten goede van de burgerbevolking”*, geen dienstig verweer. De Raad wijst er op dat voormeld rapport begint met de zin *“Alle waarnemers zijn het erover eens dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië sterk verbeterd is”* en niet met *“Sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd”* zoals verzoekster in haar verzoekschrift poneert.

Verzoeksters kritiek in haar verzoekschrift dat verweerder zich enkel steunt op *“achterhaalde rapporten”* (p. 9) neemt de Raad ook niet aan; er wordt trouwens opgemerkt dat verzoekster in haar verzoekschrift enkele regels verder zelf verwijst naar het Cedoca-rapport.

Waar verzoekster verwijst naar de toepassing van de Europese Kwalificatierichtlijn in Frankrijk en *“tal van andere Europese landen”*, herhaalt de Raad dat in beginsel elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker.

Bovendien benadrukt de Raad dat Richtlijn 2004/83/EG minimumnormen vastlegt en uitdrukkelijk in artikel 3 bepaalt dat de Lidstaten ter bepaling van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming in aanmerking komend persoon wordt erkend en ter bepaling van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen kunnen vaststellen of handhaven indien die met de richtlijn verenigbaar zijn.

Eventuele verschillen tussen bepaalde Lidstaten inzake de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus, komen dus niet automatisch neer op een verschillende toepassing van de richtlijn, maar kunnen ook het gevolg zijn van (toegelaten) gunstiger bepalingen dan de in de Richtlijn vastgelegde minimumnormen. Hoe dan ook toont de verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming zou zijn met voormelde Richtlijn, zoals omgezet in de Belgische wet van 15 december 1980.

De Raad benadrukt voerder dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

De Raad hecht geen geloof aan verzoeksters asielrelaas en schaaft zich achter de bestreden beslissing. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 1, A(2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

Bij een ongeloofwaardig relaas is de verwijzing van verzoekster naar het niet voorhanden zijn van een intern vestigingssalternatief, niet dienend.

3.7. Verzoekster laat gelden dat de commissaris-generaal zich in zijn beslissing tot afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus louter beperkt tot een algemene stijlformule en aldus zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft.

Zij vraagt dat aan haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend; er anders over oordelen zou volgens haar een schending van artikel 3 en 6 EVRM uitmaken.

Ook voert zij een schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Dat de mensenrechtenorganisatie "Memorial" haar activiteiten in Tsjetsjenië stopt -de foto van het gelaat van een vrouw naast enkele rozen volgt onmiddellijk op deze melding-, is naar mening van verzoekster een duidelijk teken dat er een risico bestaat op onmenselijke behandeling; zij verwijst in dit verband naar de volgende website: [www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/1.565961](http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/1.565961).

Zij stelt dat de Raad zich ervan dient te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij terug zou keren naar haar land van herkomst.

3.8. Verzoekster maakt vooreerst niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat een asielaanvraag ambtshalve bij voorrang onderzocht wordt in het kader van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4, schendt.

Verder wijst de Raad er op, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verder wijst de Raad er op dat artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 10 juni 2008, beschikking nr. 2805).

Aangaande de grief van verzoekster dat de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat aan verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van verzoekster en in Tsjetsjenië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier door een ongeloofwaardig relaas, in gebreke.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden toegekend.

De artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zijn aldus niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart 2011 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE